

diisi-neid wõib seda ise lugeda. Mina nägin, kuida tulilind tuld oma pesasse pani, ise peale asus ja tuhaks põles, nagu Hindomehe less. — Kuidas seal tuiwad raaud rassusiwad, kuida suits ja leek see-rutas! Leek lendas taewa poose, tulilind põles tuhaks, aga tulipunane muna lõhkes paufudes ja noor tulilind lehvivs wälja. See on nüüd ainus tulilind maa-ismas ja fölide lindude tuningas. Tema saabab omast poolt Paradiisi-neiuse palju tervisid ja on tunnistusels nosaga augu palmisehe siisse hammustand."

"Wõtame nüüd õhtutoitu", ütles tuuldedema. Ja siis istusiwad nemad lõik läpsetud põdra ümber ja wõtsiwad toitu. Kuningapoeg istus Idatuule lõrwas ja sedawiisi saiwad nemad tuttawaks.

"Kuule, ütle", alustas funingapoeg juttu, "mis funinga-neid see on, kellest räägite, ja kus on Paradiisi-aid?"

"Oho!" ütles Idatuul, "tahatsid ehit wahest ka senna saada? Ja, see wõiks ka korda minna, kui homme minuga tulla tahad. Aga seda pean sulle ütlemä, ükski inimene ei ole pärast Adamma ja Eeva aega seal olnud. Külapa ja esivanemate luu Biiblist tunned?"

"Tunnen küll?" ütles funingapoeg.

"Kui need Paradiisiist wäljaedud saiwad, siis wojus aid maa alla, aga pääwapaiste, lahke õhl

ja lõik tema ilub jaiwad temale. Seal elab Paradiisi-aid ja walitseb teiste neiu-waimude üle Paradiisi aidas. Tema elab seal ühe saare peal. Luhu surm ei usata, kus elu nii kerge, lahted ja fena on! Õstu homme minu selga, siis wõtan sind laasa; küll ma seda toimetada wõin. Aga õra nüüd enam loriise, nüüd taham mina magada."

Ja siis nemad magasiwad. Qui funingapoeg teisel hommiful äras, siis pani tema imeks, et förges üle pilwete, Idatuule selgas istus, kes teda tugewast finnipedas. Nemad oliwad förges, kerge õhu sees, metsad, põllud, jõed ja järwed paistsiwad nagu kaardi peal nende silma.

"Tere homikut!" ütles Idatuus. "Sina wõtsid ista eel natnike magada; meie lendame nüüd üle laia lagedate, kus palju näha ei ole. On sul himu kirikutorniisti lugeda, siis wõid seda teha. Reed paistawad sealt alt, nagu triidi-tipuseid rohelise laua peal". Reed oliwad põllud ja heinamaad, mida Idatuul rohelisteks lauaks nimetas.

"Kahju", ütles funingapoeg, "et mina sinu omasseid jumalaga ei jätnud. See oli wäga rumal!"

"Uni wabandab", ütles Idatuul, ja siis lenda-siwad nemad siiremini edasi. Kus nemad lendasiwad, seal wõis seda puude latwades oksade ja lehtede sohinast kuulda; lendasiwad nemad üle mere ja üle järwede, siis förlesiwad laened ja suured